

booze is cheapasfuck here

Tóth Fruzsina és Úr Esztinek

Pánikrohamot kaptam egy újságcikk miatt,
ami a klímaváltozásról számolt be.
Egy kollégium ötödik emeleti ablakának tágasságából
látok a világra, visszatükröződöm az üvegben:
ebből az egészből a saját halálom, ami érdekel.

Az amerikai vendéghallgatók sörtől habzó üvöltése
adja az esték alapzaját: milyen olcsó itt a pia, bazmeg.
Felhallatszik most is, miközben ölelget, ő pont azt képzelem,
hogy így sokkal könnyebb lesz, csapatként,
egy közös történet részeként veszünk oda.
Lesz, aki fogja a kezét és a bűnök, amelyekért
egyáltalán érdemes bárkit is számonkérni,
közösek.

Oldalra fordítom a fejem,
megint magunkat nézem: van még két biztos évtizedünk
bántani másokat. Vérben fogant szlovén csecsemők
és jonestowni szerelemgyerekek kérdezzetik egymástól,
hogy mi ez az egész. Excel táblákba rendezik soraikat
és fáradtan, hűvös, friss izzadságban
munkacsoportokba tömörülnek,
és megalapítják a világ utolsó mozgalmát.

csigaház

azt szerettem volna, ha a verseskötetem borítóján egy lány fotója szerepel. egy jó barátomé. van egy fűzője a gerincferdülése miatt, sosem hordja, de mindig magával cipeli, húzza a kollégium folyosóján, csigaként viszi a házát, nincs otthona. a szerkesztők azt mondták, hogy a régi tradíciókat szeretnék a kiadónál visszaállítani és egységes, minimalista stílusú sorozattervet készíttetnek egy profi dizájnerrel. az emberi arcok amúgy is rosszul néznek ki a könyveken. az egésznek nincs funkciója, vacak giccses gesztus.

a hátsó fedőlapra anyámról készült képet szántam, ahogy első nap ül az iskolában háttérben az ábécével, mosolyog, azt gondolja, hogy elérkezett a helyre, ahol az embereknek céljai lesznek. a borító szép lesz, vagy most az, attól függ, ezt mikor olvasod, bízom a szerkesztőimben. nem számít, hogy nekem az fog róla eszembe jutni, hogy ők nincsenek rajta.

mikor áprilisban a kocsma fala narancsba borult, és a vizes szemű senkiket néztem, ahogy azt énekeltek, mindnyájunknak el kell menni, egy pillanat alatt értettük meg végre, hogy most már tényleg szolgálak vagyunk, láncos kuttyák mind. akkor is ők tudták először kimondani nevetve: márpedig valahogy élni kell.

valahogy élni kell és lényegtelen kérdésekben dönteni, és nem muszáj szándékosan rosszul választanunk.

Lillának hívják, ez is milyen vicces, nem hasonlít nőkre versekből. anyám sem egyébként. mondjuk olyan nők nem is léteznek, akikről a versekben írnak. persze ez is egy vers voltaképp, amiben akár hazudozhatok is egy fiktív borítóról és az ölelésről, amiben úgy szorítottál, hogy el merted engedni a kezedből a házad, csiga. valahogy élni kell, mondjátok, így altattatok el, ezt tanítottátok, ha házad nincs, hát otthonodnak légy híve rendületlenül.